

The rights NOT to be forgotten

Premier Rutte vertelde het nog treffend in de Veiligheidsraad: 'Iedereen voelt pijn van de vliegcrash'. Want de ramp van MH17 dreunt nog steeds na en zal nooit meer uit ons geheugen verdwijnen. 298 Overledenen van wie 193 Nederlandse slachtoffers, een aantal dat heel Nederland tot ontzetting bracht. Voor mij lijkt het nog steeds als de dag van gisteren. Het is zo'n moment waarvan je weet dat het je altijd bijblijft en waarvan je weet waar je was toen je het hoorde.

Dagelijks vallen er doden door oorlogen en geweld. Maar als een ramp zo dicht bij huis gebeurt, dan voel je de angst en verdriet. Het wordt werkelijkheid. De familie, vrienden en kennissen hebben dan alleen nog herinneringen. Het rouwen is dan intussen begonnen, maar er moet ook veel geregeld worden bij de verschillende instanties.

Dan is het zo dat je voor de wet bent overleden, maar op het internet leef je intussen gewoon voort. Want wanneer iemand in de fysieke wereld overlijdt is hij/zij geen natuurlijk persoon meer en geen formele drager meer van de rechten op grond van de Wet Bescherming persoonsgegevens (WBP). De huidige wetgeving is vooral gericht op de bescherming van de levenden; dus wie houdt dan supervisie over onze online legacy?

Want op het internet leeft je identiteit gewoon verder. Maar de digitale data zijn niet zo maar toegankelijk. Gebruikersnamen en wachtwoorden worden niet zomaar vrijgegeven. Organisaties die deze data bezitten hebben verder geen eenduidige regels (of soms helemaal niet, zoals webwinkels) om eigenaarschap van de data te transfereren. Hotmail levert alleen een 'e-mail archief' op een disk wanneer de juiste formaliteiten wordt ingevuld. LinkedIn daarentegen heeft alleen een 'verification of death' proces wat uiteindelijk leidt tot het verwijderen van account; De informatie kan niet worden overgezet en de credentials (gebruikersnaam en wachtwoord) worden niet vrijgegeven. Het is duidelijk dat er 'geen' standaard of een set van regels is op dit vlak.

Een ander probleem is dat het soms niet duidelijk is waar iemand zijn/haar on-line legacy heeft staan. De commercie voorziet wel steeds meer in de

behoefte om dit vast te leggen. Een dienst als Ziggur biedt internetgebruikers de mogelijkheid om zelf te bepalen wat er met hun online profielen en bezittingen moet gebeuren na hun dood. Ziggur voert hun wensen uit en “ontzorgt” daarmee de nabestaanden.

Het is een gegeven: meer en meer waart ons digitale nalatenschap overal rond op het internet. Ook acties die bedoeld of onbedoeld zijn gedaan, blijven je gehele digitale leven vereeuwigd. Het was een Spaanse inwoner die een aanklacht indiende tegen Google omdat een veiling van zijn huis nog steeds via de Google zoekmachine opvraagbaar was en wilde dat deze link werd verwijderd. Dit werd uiteindelijk een rechtszaak die door Google werd verloren omdat de rechtbank oordeelde dat een individu het recht moet hebben om op verzoek zijn/haar persoonlijke data te laten verwijderen, bekend als ‘Rights to be forgotten’. Inmiddels heeft Google al duizenden verzoeken ontvangen.

Maar als je een dierbare hebt verloren dan wil je juist wellicht de enige digitale herinneringen behouden die een dierbare nog kan koesteren...
The rights NOT to be forgotten.